

Fosterhjem for flyktningebarna

Ansikt til ansikt

Dette året har vært et annerledesår. Flyktningene er kommet til landet i stort antall. Krig, terror, overgrep, sult, tørke har drevet dem hjemmefra. Sommeren og høsten har vært preget av dramatiske beretninger om flyktninger i overfylte farkoster på vei over Middelhavet, og videre på en strabasiøs og konfliktfylt vandring gjennom Europa. Svært mange har mistet livet underveis. De kommer over grensene i stort antall, særlig nord i landet vårt. Opphetete diskusjoner har vi om hvor åpne grensene skal være.

Flyktningene er så mange. Det er krevende å bli berørt. Ikke før vi fikk et ansikt. Først da går det opp for oss for alvor at dette er våre medmennesker. På flukt. Det kunne vært oss. Tidlig i mai bildet av den lille gutten med «selbulue» som druknet. Han skulle til sin onkel på Hitra. I sommer; treåringen som ble funnet med ansiktet ned i sanden, druknet, - han ble båret varsomt opp på land. Da gikk vanviddet opp for oss. De to så akkurat ut som våre små, - kledd slik som dem. Når vi ser et ansikt oppdager vi at dette er vår medmennesker, våre medskapninger. Vi utfordres på våre dypeste verdier.

Filosofen Emanuel Levinas er kalt «ansiktets» filosof. Han sier at når vi står ansikt til ansikt med vårt medmenneske må vi etter hvert spørre; «Hvem er du, - hvor kommer du fra, - hva vil du jeg skal gjøre for deg? - Det er som om «En Annen» står bak ditt medmenneskes ansikt og utfordrer deg.» Dette er våre erfaringer til hverdags i møte med hverandre ansikt til ansikt.

I det alminnelige møte med mennesker og skaperverk merker vi den anonyme, tause vilje som utfordrer oss, - som er større enn oss og som står der på vegne av vår neste. Det er som om «den som er større enn oss» har sendt med ethvert menneske «en hellighet» som beskyttelse i livet. Vi vet hvordan vi har etterlatt det menneske vi møtte, - et menneske som opplevde seg verdsatt av meg, - eller overlatt til seg selv som mindreverdige. Vi gir hverandre respekt og verdighet når vi stopper opp og møtes ansikt til ansikt.

Denne «større enn oss» åpenbarer seg i Bibelen. Der gir han til kjenne sine tanker om oss, og vilje med oss. Han viser oss sitt ansikt i Jesus Kristus.

Vi henter våre verdier fra det kristne. Jesus Kristus har lagt igjen etter seg et syn på mennesket i ord og handlinger som ligger dypt forankret i oss. Ikke minst er det sterke ord og handlinger knyttet til den fremmede, den som er annerledes, og til barna.

Allerede i Det gamle testamente sies det med tyngde: «Du skal dele ditt brød med den sultne, og la hjelpeløse og hjemløse komme i hus. Du skal se til den nakne og kle ham». Jes. 58,7.

Nå ved juletider påminnes vi at Gud kom som den fattige til jord. Jesus Kristus ble født i en stall, - det var ikke husrom for dem, Luk 2. Ikke mange dagene etter måtte den lille familien

legge ut på flukt for å redde livet, Matt. 2. Jesus forteller om Den barmhjertige samaritan. Luk 10, 25 ff. Han spør; «Hvem viste seg som en neste for ham som ble overfalt av røvere?». Det gjorde han som var «annerledes», samaritaneren, som tilhørte et folk som var foraktet og sett ned på, og ingen ventet noe fra. Han reddet den hjelpeløse. Gud viser en dyp innlevelse og solidaritet til alle mennesker; «For jeg var sulten, og dere ga meg mat; jeg var tørst, og dere ga meg drikke; jeg var fremmed, og dere tok i mot meg, jeg var naken og dere kledde meg» Matt. 25,35f. Frans av Assisi (1200) tallet sa det så radikalt at Kristus står bak ditt medmenneskes ansikt. Også ditt ansikt.»

Jesus Kristus løftet fram barnet som det største i Guds rike.

Barnet er det mest sårbare mellom oss. Det trenger gode voksne mennesker som tar hånd om seg. I flyktningsstrømmen er det kommet mange enslige mindreårige flyktninger. De ligger meg særlig på hjertet.

Det er mitt privilegium å være ambassadør for fosterhjem i regi av Bufetat, region- Midt, sammen med ordfører Rita Ottervik.